

„ინგლისისა და სიფრანგეთის ჯარებმა დასცალეს დაკავებული ადგილები, რასაც სოვლიან ლოკარნოს კეთილი გავლენით“.

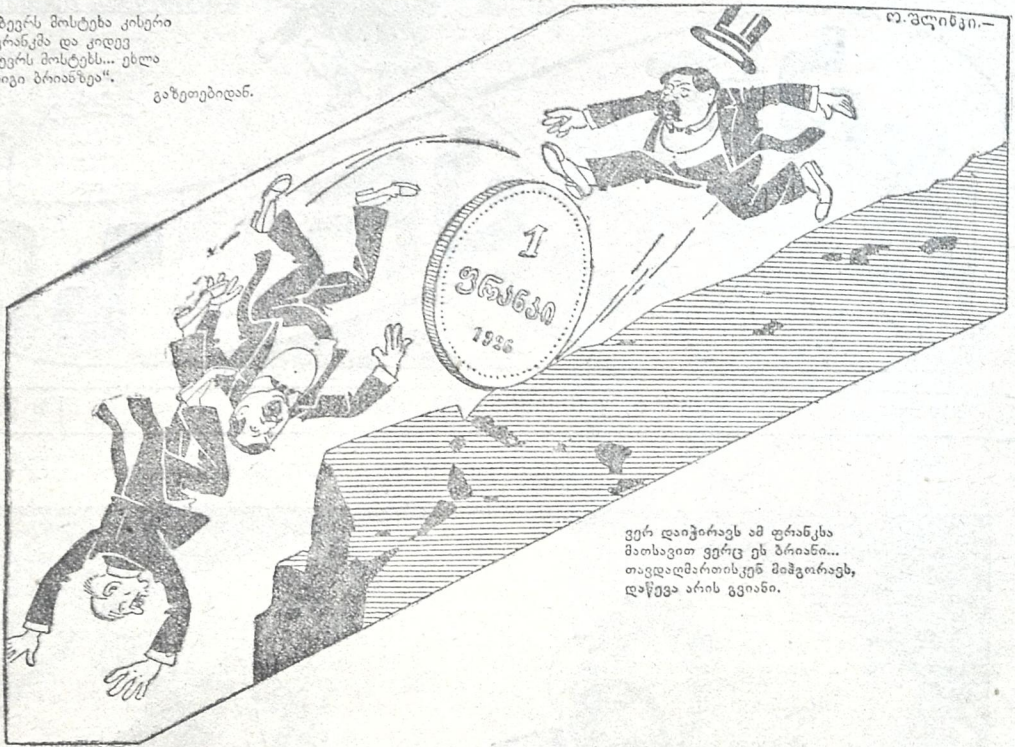
მ. შლინგი.

ლიდსანს იყოს აქ ეს ჯგირი, მაგრამ მაინც ვერ გასუქდა, ... თუმცა შისთვის აქ საჭმელი ყველაფერი იყო მიუქოდას

გზაც იქით ჰქონიათ

„ბევრს მოსტება კისერი ფრანკმა და კიდევ ბევრს მოსტებს... ესლა რივი ბრიანსმა“.

ვაზეთებიდან.

ვერ დავირავს ამ ფრანკსა მათსავით ვერც ეს პრიანი... თავდაღმართისკენ მიმგორავებ, დაწყება არის გვიანი.

მიხედათ!

შიო გოგებამე, სოფელ გარანიდან, უკვე სახელგაკეთებულთ კალმოსანია მწერლობაში, ცნობილია როგორც თავისი საკუთარი სახელით ისე გარანელის ფსევდონიმით. პატე თალიკაძეს თვითონ ხომ დასტურ მცოდნე კაცია, იმას დაეჯერება, ის კი ასე ამბობს მის შესახებ:

— შიო საუკეთესო მცოდნე და გამოცდილი მუსიკა კომპოზიტორული ფორმები, ჩვენ ერთად დაეწიეთ კომპოზიტორული შემოქმედება, ჩვენ ჩაეუყარეთ საფუძველი კერძო კაპიტალის სასაფლავს, ჩვენ ვართ საქართველოს ოუენი, ხოლოკი, გავარდნი და... დაბოლოს მაჩხანის „ეპოს“ დამაარსებელსაც მოიხსენიებდა.

ასეა თუ ისე, მართალია, თუ ტყუილი, პატე თალიკაძის ისტორიული ცნობა—ერთი კი ცხადა: შიო დღეს, ერთ ალაგას, ერთ დარეს განაგებს და მის ხელქვეით ძალებს თავისებური ნიჭითა და გამოცდილებით მიერეცება...

საითყვნო? იკითხავეთ.

ამას გეჩვენებს შიოს მიერ შეთხზული და დაბეჭდილი დარიგება ამა თუ იმ საკითხების შესახებ.

მართალია, მისი კალმის ნაყოფი ე. ი. წიგნთსაგაქროსა და წიგნთ-საცავს თაბრებს ჯერ-ჯერობით ვერ გამოჩენება—(ეს რა შიოს ბრალია, მკითხველი საზოგადოების უსულტურობაა! არც გამაგრელებელ-ექსპედიციის საქმე გევივარა) მაგრამ შიოს ნაწერი მართლა რომ საგანძურია!

მწერალმა ოლონდ დასწეროს თუენინდა ვადმოსწეროს როგორც მოახერხებს, გავრცელების საქმე კი მწერალს (თუნდ ვადამწერს.) არ ეკითხება...

ამ აზრისაა, სხვათაშორის პატე თალიკაძეც.

გარდა ამისა, წიგნის გავრცელება რა საქითა. წიგ-

ნო კითხვაში იცვითება, კიდევ ხელმეორეთ გამოცემა ხომ ხარჯებს იწვევს და სხვა.

ალბათ ეს უნდა იყოს იმის მიზეზი რომ შიოს ნაწარმოები მკირთაა გავრცელებული.

არის მხოლოდ ერთი ჟურნალი „დღეობა“, ის მართლაც რომ ვრცელდება. იქ, სხვათაშორის, ყურადღებას იპყრობს ერთი რეკლამა: ფრანკის საღვწისფეციო საშუალება.

აი ზოგიერთი ადგილები ამ დარიგებიდან:

„შეუძლებელია თევზის მოთავსება საპონთან, ან ნავთთან (მართლაც, რომ საგულსისხმა თევზმა შეიძლება საპონი შექამოს და ნაფთი შესვას).

შეუძლებელია შაქრის ზეთთან დაწყობა (ოლონდაქ! შაქარო ზეთში სწრაფათ დნება)...

კარგია ზოგიერთი საქონლის წინდაწინე აწონვა ან გაზომვა და დამაღება მომხმარებლისათვის მარჯვეთ მისაცემათ.

ეს მართლა კარგია: აწონოლსა და გაზომილს ისე ადვილათ ვერაიენ მითვისებს, დანაკლისიც ადვილათ გამოჩნდება და სხვა...

„ნავთთან ხელით ზეთის ან ბრინჯის აწონა, თევზიანი ხელით შაქრის ალება საქონელს სრულიათ წაახდენს“...

აი ასეთი და მსგავსი დარიგება მართლაც რომ საუბროცაა და სასარგებლოც.

აქ ამიტომაცაა, რომ ასე ვრცელდება „დღეობა“... წიგნების მალაჩებში. (თაბრებზე ბლომთ აწყვილი!!!)

როგორც ალექსი კახაძემ ვადმოგვცა—ამ დარიგების აბტორი ამხადებს ამავე საღვწისფეციო შრომას—სათუ-

კათილის-მსუხველი

„ჩვენ გინდა მდიდარი მეგობარი და მეზობელი“.

ბაღდების სიტყვიდან.

ო შლინაძე.

არა ვინდომო ღარიბი, არ მოკვდეს ჩემი თავია.
თავიდან ფეხებამდისინ უნდა გაგაპრო ტყაყა

როთ: „საქონლის დაწყობის წესი კოოპერაციის საეკონომიკური
დღეის თაროზე და მისი წინასწარი აწონ-გაზომვა“.

დიდებულია! მიღწევაა!...

ახირებულა ხალხია იუბილიმებისტერი ინტელიგენტ-
თა ჯგუფი!

იუბილიე მასწავლებელს, იუბილიე ვაზეთის კორეს-
პონდენტს, იუბილიე სტენაზე მოჯახრაკეს, უბილიე სა-
ზოგადოთ კვაჭის და... კერძო კაპიტალის, დავით ღროი-
დის, ბახვა ფულავას საწინააღმდეგო ფრონტის ხელმძღვა-

ნელი—ზიოს, პატეს, ალექსის და მათსავით უჩინარ საქ-
მიან ხალხს ყურადღებას არ აქცევს!!

ამ მივიწყებულ საქმეს უნდა მიექცეს თუ არა, ბა-
ტონო ამხანაგო ტარტაროზო, ყურადღება?

აქეთ მოუწოდებთ ჩვენ იუბილიეს ჭახრაკმეისტრებს,
ყველა საქმისა და უსაქმოს, ყველა სტენაზე მივლენილს
თუ სინამდვილეში მომქმედ დეზერტირკის გმირებს.

კ. როკაბი.

ლევარსი რომროსაჲ

ლევარსის დაბადება

დიდი ვაი-ვაგალობი და თავის მტკრევით, როგორც იქნა აღმოვაჩინეთ ერთი ძველი დოკუმენტი, რომლის მიხედვით შევადგინეთ ლევარსის დაბადების ამბავი.

იქნებ, ზოგმა ჩვენმა მკითხველმა უკვე იცის ეს ამბავი, მაგრამ, დაჩრქუნებული ვართ, ბევრს და უფრო მეტს არ ეცოდინება; ამიტომ ინტერესს მოკლებული არ იქნება ერთხელ კიდევ შევხვით ამ ამბავს.

როგორც ლევარსის მთელი ცხოვრება თავიდან ბოლომდე საინტერესოა, ისევე საინტერესოა მისი დაბადება.

ესხლა რომ ასეთი დაბადება მოხდეს სადმე მთელ მსოფლიოს მოეფინებოდა ეს ამბავი; მაგრამ მაშინ მახლობელ სოფლების საზღვრებშიც არ გადაუღალახავს ამ იშვიათ და საოცარ ამბავს.

თუმცა რაზროსაძის ცოლს, ელიპიტს ლევარსი დაებადა დაქორწინებიდან მეშვიდე თვეს, რასაც თუმცა მეტად იკვებინდა თავის მემშობლებში და ნაცნობებში:

— არა, ძმაო, ჩემისანა ყაპახი ბერევის დელო-მიწის ზურგზე... მეშვიდე თვეს გამოკავიჩინილებოე ჩემს ელიპიტს მშვენიერი ყაზილაო.

მეტიარა საზღლის დედაკაცები, რომლებსაც თავისი მერობლის არავითარი საიდუმლოება არ დაემალება, ასე ამბობდნენ:

— ელიპიტ ორი თვის ორსული იყო, როცა ჯგარი დაიჭერათ, ეს კიდევ არაფერია. ასეთი მოვლენა ესხლა კიდევ უფრო მეტია, მაგრამ ლევარსის დაბადება მით არის ყველაზე უფრო შესანიშნავი, რომ იგი დაიბადა უკუღმა, ე. ი. დედის საშოდან ფეხებით გამოიყვანა მისმა მამამ—თუმცაჲ.

როცა სოფლის ბიჭები შემდეგ ლევარსის დაცინვით ებუადნენ:

— შენ უკუღმა დაბადებულუო, —ლევარსი დაიწყებდა მტკიცებას, რომ ყველა აღამიანი, რადგან იგი დაღის არა თავით, არამედ ფეხებით, უნდა იბადებოდეს სწორედ ისე, როგორ თვითონ დაიბადა.

მაშინ გურიაში ასეთი ჩვეულება იყო: როცა ვაჟი შექმნიებოდა ოჯახს—მაჰახელას ისრაოდენ (ეს ჩვეულება ესხლაც საკმაოდ დაცულია).

თუმცა მაჰახელათ ხელში კარებთან იდგა და წანდაუწუმ ეკითხებოდა ბებია-ქალს:

— ბიჭია, თუ გოგოა?.. ბიჭია, თუ გოგოა? — პატარა ლევარსი იგვიანებდა საუბრით გამოცვლას.

უკვე დაბნელებული იყო. თუმცაჲმ ვერ გაუძლო საყვარელ ცოლის კვიფის და მასთან მივარდა.

—ნუ გეშინია, ელიპიტა—ანუგეჲ ელიპიტ და ლევარსის უსაყვედურა:— შეშაბაძლო, აღარ გეჲჲ ამდენხანს მაქანე ყოფნა? რა დაგრჩენია, რომ ამდენხანს ვეღარ გამოიტიე? რას ერჩი ლედაშენს, რომ მშერ ტურახავთ აკივლებ? გამოდი გარედ დამენახე: ბიჭი ხარ თუ ციციო.

აღელვებულმა თუმცაჲმ სტაცა ხელი ფეხებზე პატარა ლევარსის, მაგრამ მოსწია თავისკენ და, ელიპიტს შეკივლებზე, —ლევარსი სამშვიდობოზე გამოიყვანა.

— ბიჭია, ბიჭია—შეიბახა თუმცაჲმ, ახლად შობილი ბებიას ჩაუდლო კალთაში, გარედ გამოვარდა და მაჰახელა გაისროლა.

— ერთსულელი კიდევ მიემბაა ჩვენს კუთხეს. თითქმის ყველა მემშობლებმა ასე სთქვეს, როცა თოფის სროლა გაიგონეს.

— ბიჭია, ბიჭია... ბიჭი გყავს ბადში—ამ სიტყვებით მირბოდა გახარებული თუმცაჲ სამწარეულო სახლში, ხსლაც მისი მოხუცი დედა ლომ-ლომას აწაადებდა მელიგინესათვის. თუმცაჲმ დენი წამოჭკრა რაღაცას.

— ვინ დააგლო აი გინიე აქანა?!—და მოინდომა „ჯინის“ გადგორება—მაგრამ: ოი, უბედურებაჲ: მის შაჰახელას სამწარეულო სახლიდან მომავალი დედა მოემკლა.

თუმცაჲ მიხვდა და დაჭრილ დათვისკით მორათ ყვირილი: — ნენავ, რა მიქენი აი? ისე სული სად გაგეპარა, რომ ერთხე-

ლაც არ ამოგიკვნისა?! რამდენი ხანია ცხოვრობ და არ მომკვდარხარ? ახლა რავა მოგივლია, რომ ასე დროს მოკვდი?.. მარა არა უშავს... ერთი მოკვდება, მეორე დაიბადება... ასეთია ეს ქვეყანა... დიდ მწუხარებას გამოიწვევდა ეს ამბავი, რომ მახლობელ მონასტრიდან ჩამოსულ ბერს არ ნუგეშებია ასე:

— ნუ იღარდებთ... მეჩე რა უყოთ, რომ ასე მოხდა... იმ დამეს, როცა ალექსანდრე მაკედონელი დაიბადა, სულელმა ჰეროსტრატემ დასწვა მშვენიერი ტაძარი, რომელიც ისევ ააგო შემდეგ ალექსანდრემ... კემშირტიად: ახლად დაბადებულს სწორედ ალექსანდრესკით დიდი კაცი იქნება.

— აგი მეც ვიცი, მარა, სომ იცი, რაცხა მაინც გეყვინება, თვარა ჩემი შვილი რომ დიდი კაცი იქნება, მაგას არ უნდა ლაპარაკი ვიღია ზე... ანის ოა აიხლო ტიიოთ გაქინილი იქნება.

— კი მარა, დილაპარაკი ვიღაცამ, ალექსანდრე მაკედონელმა ისევ ააგო იგი ტაძარი... და, მაშ, ალბად ამ მიცვალებულსაც ვაგაცოცხლებს შემდეგ ახლად დაბადებულს!

— თუ კი ქრისტე აცოცხლებდა მიცველებულებს, ეჲოშმა რა იცი, რომ ჩემი ბიჭი ქრისტეზე ნაკლები იქნება და მის ბებიას არ ვააცოცხლებს?!

თუმცაჲს ამ სიტყვებზე ყველას სიცილი წაჲდა.

პირველი კამეანი

...თუ შეგაძლია ამცლამ მოდი, როცა დაჩვენა ჩემიბი ყველა... ლიბებე ყრთილიოდ გადმოიტიე, მომიკატუნე კარგებზე ხელა...

არ დაეშარება:—გაგეპარე ცოლიად გამხტი ბედნიერს ქვეყნად მე თუ კი...!

გადაეკითხე:—და არ მჯეროდა თუ აპას მშერდა ჩემი ელუკი.

გული გადიჭკა ფრთხილა ჩიტად და აცეკვოდენ ფეხები მისით... ი, რომლის მოგვა-ხეტაი, დამე—ჩემს ედუკისთან ვერ მიგლო დღისით.

მზე გაეყვინდა ქორის ბუღებზე. აღარ ვაიბრებს დედ დღამეშენს... მაგრამ მელორს, გვიან საღამოს "ბოლო მოვიღო ტახეჯა-წამეშას...

ერთად ვისხედით ხის ძირში რამით, დასვირბოდა ღრუბლებში შივარე... ჩვენსავით იყო გარინდებული

ჩვენსა გარშემო მიღამო-არე. ბოლოს სირუბე მე დაეარლეე და ჩემს ელუკის ვუთხარი ასე: — იმ მიფიარის ხელა ოქროს ფულადა.

ჩემო ელუკი, შენ დაგაჲასე. რა სჯობს სიკოცხებს ამ ქვეყანაზე, დღით მზე ანათებს და ღამით მთვარე... მიკვირს,—რომ კვდებმა აღამიანი

და ურჩევნია სოფელს სამარე. ჩვენს კი ვიცხოვრებთ, მინამ მოკვდებით... მხედვდ მთვარე როგორი დღია; ასე გგონია.—თითქმის ზეცაში

სცურავს და არსად ის არ ჰკიდია, მსუჯსავით სდებდა ჩემი ელუკი; ფიქრებს მიჰყავდა ის ჯანდაბამი... ორივე ერთად ვიბრავებოდით სიკვარულისა ერთს დიდ ტაფაში

რამ დავალონა, ვლუკი ჩემო,
 მითხარი რისთვის მოვიწვევია?
 ასეთი ბიჭი, როგორიც მე ვარ
 აწ საკუთრებით მხოლოდ შენია.

შენ მე ვერ მიტნობ რა ვაყვაცი ვარ.
 მე მოთელს სოფელში არა მყავს ტოლი,—
 და ბედნიერად თავს უნდა თვლიდე
 შენ რომ იჩენები ლევანისს ცოლი.

ერთს დღეს დავეთხე ათ ქვევამ მინდორს,
 ორ დღეს გაემარგლი ამოსულ ყანას
 და მოსავალი მჭადის მეჭენება,
 რომ ის ეყოფა მთელსა ქვეყანას.

იპო მოგაკლებს საჭმელს და სახმელს
 უხეად გეჭენება ლობიო, მჭადი.
 ჭამე მუცელში რამდენიც ჩაე,
 გაძეხი მიგრაღ, ხაღც გინდა წადი...

თუთი შე არ მყოფნის ყოველ დღეურად,
 სამლომად მჭადი სამი კეცია;
 როცა სურვაზე მჭადს მოიტანენ
 შე მას ვეცემა როგორც მხეცია.

ოღონ თანახმა იყავი შენა
 და ვარს ვერ მეტყვის მე შენი მამა...
 გიყვარდეს მამის ტკბილი ცხოვრება
 და ამ ქვეყანა გემოზე ჭამა.

ერთად ვისხედით ხის ძირში ღამით,
 ხეზე მჯდარაყო მამალი-დედალი;
 „გაღმომიშასქეს“, ცხვირზე დავეცე,
 მკერდს მიმშვევებდა, როგორც მედალი.

გაებრაზდი მეტად უზრუნველ ქათმებზე,—
 და ხახლში ადგა ვილაც ხეზე.
 ხმაურობაზე ძალი იყვავდა
 და ხახლში ადგა ვილაც ხეზე.

ელუკი ხელად სახლში შევარდა,
 მე კი ვუშველე სახლისკენ თავი.
 უფხო-უცელოდ გვერბოდი საღლაღ
 და მივარდევდი შუღლაძეს შავსა.

იმ ღამეს ძილი თვალს არ უნახავს
 და გულს გააჭონდა სულ ბაჭი-ბუჭი;
 თანაც უფროსობდა თვალეხს ძილის რულმს
 გვიან იბისკლ მთვარიისა შუჭი.

ლევანსა—„ხიმე თვალის ხინათღე“
 ლეკურ-ხმალი ჩამოვიკიდე,
 თავს დაეხსურე ქულ-ყაბალაში...
 სიმამრთან წაველ... ჩემი შემწეა

ღმერთო, ჭრისტე და კიდევ ალახი.
 — საღამო შენდა, მოხუცო კაცი,
 შენთან მოვსულვარ, რომ გთხოვო ქალა
 (იმ დროს ელუკი გვიდარაჯებდა

და მას მოვყარა კარებში თვალი)
 სახელა ჩემი არის ლევანისა
 და რახანახამე ჩემი გვარია—
 და ამის შემდეგ მე ასე ვფიქრობ,—

სახელი ჩემი არის ლევანისი
 და რახანახამე ჩემი გვარია...

ალარ იქნება თქვენგან ვარია.
 მოხუცმა მითხრა:—მე შენ ქალსა მოხვ...
 ძალიან კარგი...—მთავრად მითხარი:
 თუ გყავს ოჯახში უღელი ხარი?—

რაც შეგიძლია დამისახელო,
 ჩამომითვალე მთელი ქონება,
 და მოგცემ ქალსა, მე თუ კი შენი
 მდგომარეობა მომეწონება.

მე შემოძლია: ყანის ხენა, თევზა;
 ვიცი: სიმღერა, ცეკვა, თამაში.
 მყავს: სამი ძროხა, ხარი კამეჩი,
 თორმეტი ღორი და ორი რაში.

— კარგი... გეყოფა—მითხრა მოხუცმა,
 შენმა სიმდიდრემ მე გაბოიკა...
 ლევეარსი, სიმეც თვალის სინათლეც—
 და აქ მოხუცმა მავრად მაკოცა.

ზმუი.

სიკვდილის კლანჭებში

(გაგრძელება)

დიდის ტრიალის და ქილების კრაპუნის შემდეგ ერასტიმ, როგორც იქნა, მიიღო ჩვეულებრივი მდგომარეობა. ისე იგი, ყირაშალა ალარ ეკიდა.

მიწის სველ კედლებზე ხახუნით და სიეწროვით ის მიხვდა, რომ ორმოში იყო.

აღბად ეს ორმო ელექტრონის ბოძისათვის იყო განმზადებული, მაგრამ სხვადასხვა მიზეზთა და გარემოებათა გამო ბოძის მაგივრად შიგ ერასტი მოხვდა.

როდესაც ერასტიმ მრავალფეროვან და მრავალსართულიან გინებით გული მოიოხა, ორმოდან ამოძრობის საკითხი პირველ რიგში იყო!

ხელების იქით-აქეთ ფათურის დროს უცბად მისი თითები რაღაც წვრილ თოკს მოხვდა.

რა თქმა უნდა, თოკი თავისთავად არაფერს არ ნიშნავდა, მაგრამ უცნაური ის იყო, რომ ეს თოკი საღდაც ზევით იყო დამაგრებული, და ქვევით თითქოს რაღაც სიმძიმე ეკიდა.

ერასტიმ ჩააყილა ხელი თოკს, და როგორც მოსალოდნელი იყო, ბოლოს რაღაც მავარს მიაჩრტა ხელი.

აღბად ქვას.

„სიღრმის საზომია“... გაიფიქრა ერასტიმ, მაგრამ ეს ფიქრი ისევე განცვიფრებამ შესცვალა, როდესაც ქალღღების ფურცლას შეჩვეული თითებით, ნათლად იგრძნო, რომ ამ მავარს საგანზე რაღაც დაკეცილი ქალღღელი იყო შემოხვეული.

— აქ რაღაც სხვანაირადაა საქმე, ჩაილაპარაკა ერასტიმ და თოკი საგანს მიაწყვიტა.

ესლა საჭირო იყო ზევით ამოსვლა. ორმო არც ისეთი ღრმა იყო.

ბოლოს ერასტი ტროტურარზე იდგა და უცნაურ საგანს ხელში ატრიალებდა.

გარემოში სრული სიჩუმე და სიბნელე იყო. მხოლოდ საღდაც შორს ვარსკვლავებით ბუტუტავდა ობოლი ფანარი.

ერასტი სინათლისაკენ გაეშურა. მაგრამ უცბად გაახსენდა, რომ ჯიბეში ერთი კოლოფი ასანთი ჰქონდა.

ერასტი ორმოში იყო ჩავარდნილი.

ცნობისმოყვარეობით შეპყრობილმა ველარ მოითმინა, და ჯიბეში კოლოფს დაუწყო ძებნა.

პირველი, რაც იმან ასანთის სინათლეზე დაინახა,— ეს იყო მისივე—ტალახში ამოსვრილი ტანისამოსი.

მაგრამ სამუშაო ტანისამოსის ასეთი მოართულება ბეგრს არაფერს დააკლებდა და არც შემატებდა; ამიტომ ერასტიმ იმ საიდუმლო სიგანს დაუწყო თვალირება.

მაგარი სხეული მართლაც ქვა აღმოჩნდა, და მის გარემო დაკეცილი თეთრი ქალღღელი იყო შემოხვეული.

ერასტის ერთი კოლოფი ასანთი არ ენანებოდა, და ღერს ღერზე უმოწყალოდ სწვავდა.

ბოლოს ათრთოლებული ხელებით გახსნა ოდნავ შესვლებული ქალღღელი, და სამ ღერ ასანთს გაუქნია ერთად, რომ ცეცხლი უფრო დიდხანს ყოფნოდა. შემდეგ მოუთმინდა ჩაატკებდა ქალღღელს. რაღაც წვრილი იყო საბეტქდ მანქანაზე დაბეჭდილი.

რაც უფრო დაუფრო კითხულობდა ერასტი ამ უცნაურად ხელში ჩავარდნილს წვრილს, მით უფრო მატულობდა მისი გაკვირება; რომელიც ბოლოს საშინელ შიშით გადაექცა და თავზე თმები ყალყზე დაუდგა.

დამბლა დატეხილივით იდგა.

— რას ნიშნავს ეს?... სიზმარში ვარ, თუ ისე სასტიკათ მთვრალი, რომ ასეთ უცნაურ რამეებს ვხედავ ცხადათ? გაიფიქრა ერასტიმ.

ესლა უკვე ხუთ ცალ ასანთს გაუქნია ერთად და ქალღღელს თავიდან გადახვდა.

ქალღღელში გარკვეულად ეწერა:

პატრეცემული აშხ. ერასტი
 თქვენი ყოველი ნაბიჯი და სურვილი ჩვენ ზედმიწევნით გიცით. ჩვენი გზირები საშინაირად ასრულებენ თავიანთ მოვალეობას.

გატყობინებთ, რომ თქვენს განკარგულებაში მხოლოდ ერთი კვირაა, და თუ ამ ხნის განმავლობაში არ დაიწერეთ ჯვარი იმ პატრეცემულ მანდილოსანზე, რომელსაც თქვენ მშვენივრად იცნობთ, შედეგების პასუხისმგებელი არ ვიქნებით.

მე რ გიყვებოდით ვერც მისივენი, ვერც ბაქაძეა და ვერც ბაქაძეა.

აშვლადფერი მხედველობაში ვაქვს მიღებული. ჯვარისწერა უნდა იქონ ყოველ კანონიერი, ე. ი. ვატარებულნი „მშაინ“-ში. ერთი კვირა საქმა ვადა ჯვარისწერისა და სიკვდილის შორის არჩევანისათვის...

პატრეცემულით: თქვენი კეთილის მსურველნი.

წ. შ. სიხვედით დარწმუნებული ვართ, რომ როგორც შეგნებულნი და ქუთაინი ადამიანი პირველს ამოიჩინეთ.

მაშ გახსოვდეთ შემდეგი ორშაბათი.

თ. კ. მ.

ერასტიმ კიდევ ერთხელ გადაიკითხა ეს უცნაური ქალღღელი და კინაღამ გული შეუღონდა.

— მაშ მისი „კეთილის მსურველნი“ ესლაც უთვალთვალენ მას... ცხადია, კარც იმათმა გამოუშვეს... ორწინშიდაც იმათაც ჩააუღეს... მაგრამ მაინც რა იტოლენ, რომ იგი ამალამ უსათუოდ ამ ქუჩაზე გამოივლიდა.

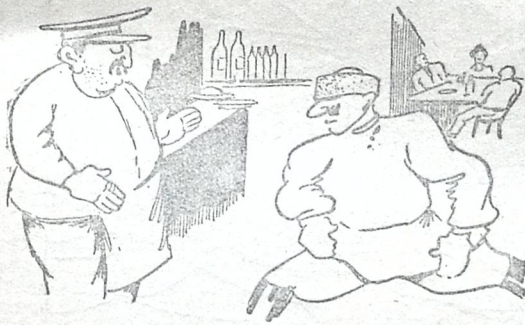
ერასტის იქით-აქეთ მოხედვისაც ეწინოდა.

ყოველმხრიდან გზირების გამკრახის და ავი თვალე-
ბი ელანდებოდა.

— ბოლოს და ბოლოს, რა უნდათ ჩემგან?... რომელ
ქალზეა აქ ლაპარაკი... ვინ არის ის „პატიოსანი მანდი-
ლოსანი“, რომელსაც მე ასე მშვენივრად ვიცნობ?..

გადაუწყვეტელ ამოცანებით უღდა ეს საბედისწე-
რო საკითხები ერასტის თვალწინ.

რა ქნას, როგორ უშველოს თავს?... მაგრამ რა ავტო-
რია ის ავტორი, რომელიც გულანუყვებულს ხელს გაუწე-
ვდის უბედურებაში ჩაყარდნილ თავის გმირს და კრიტი-
კოსების გულის ამახარებლად ვაის-ვაგლახის და გაჯი-
რებისა იქიდან ამოათრევს, ამიტომ ჩვენც დაეტოვოთ ეს-

— იკეტება, ძმაო. იკეტება...!

ლა მწარე საგონებელში ჩაყარდნილი ერასტი, გადაფ-
რინდეთ ნახევარ საათით უკან ჩვენთვის უკვე ნაცნობ რე-
სტორან „ოფშკვითში“ და თვალუფრო ვადევნოთ, თუ რა
ხდებოდა იქ, როდესაც ერასტი ორმოში იყო ჩაყარდნი-
ლი.

ერასტის გამოსვლის შემდეგ, რესტორანში მხო-
ლოდ ბნელ კუთხეში მაგიდასთან შემომსხდარი კამპანია
დარჩა:

„ოფშკვითში“ უცნაური სიწყნარე იყო.
მაგრამ, როგორც სჩანდა, დღეს მიკიტანი არ იყო
დანიტრერესებული მეტ მუშტრებში.

როგორც კი ვინმე ახალი შემოყოფდა თავს გაქონილ
ყარებში, მიკიტანი გულმოსულად შეუბღვერდა:

— იკეტება, ძმაო, იკეტება!..
მაგრამ გაქრებოდა თუ არა არასასიამოვნო სტუმარი,
მიკიტანი სრულუბრათავე არ ფეჭობდა დარაბების მოხურ-
ვას.

მაგიდასთან შემომსხდარი ხალხი ჩუმად ბაასობდა.
უცხად მესამე ვაჟი, რომელიც მთელ საღამოს თითქ-
მის სმამაოუღებელივ იჯდა, აეზე წამოიჭრა და ისეთი სი-
მძლავრით დაჰკრა ხელი მაგიდას, რომ შეშინებულ მი-
კიტანს გული ხუთჯერ გადაუბრუნდა სახულარში.

— ეს არ მოხდება, არა!.. არა!..
სხვები თითქოს მოელოდნენ ამას.

ქალმა ლამაზი შუბლი შეიჭმუნა, და მისმა ელვარე
თვალებმა სასტიკი გამომეტყველება მიიღეს.

ჩახოსანი მშვიდად წამოიღდა ზეზე და გაანჩხლებულ
ვაეს მხარზე ხელი დაადო.

— დავით, დაჯექი!.. შენი საქმე არ არის ეგ...
— არის!.. და ეს არ მოხდება... არა!..
— ეგ ელენემ უკეთ იცის, შეუტია ეხლა უღვაშებ-
გაპარსულმა.

ყმაწვილი, რომელსაც დავითს ეძახდნენ, ქალს მია-
ჩერდა, მაგრამ ის თითქოს ფრჩხილების წმენდაში იყო სა-
ცებთი გართული.

ჩოხოსანმა ჩაიციინა.

— რას ფხუიანობ, ბიჭო!.. ვერ დეტევი შენს ტყა-
ფში?.. ხომ ხედავ მაგ დასაფხებ თელეფონს, რომ ერთფი-
რა ყურადღებასაც არ გაქცევენ... ხა...ხა...ხა!..

ქალი ფრჩხილების წმენდას არ ეშვებოდა, და იმედ
დაკარგული ვაჟი უსიტყვოდ დაეშვა სკამზე.

მიკიტანი გარბინებული მისწერებოდა ამ ამბავს, ბო-
ლოს უღვაშებ-გაპარსულმა ჩოხოსანს რაღაც ჩასწერჩე-
ლა ყურში.

ქალმა ისარგებლა ამ შემთხვევით და გაგულისებულ
ქაბუქს ელვის სისწრაფით გადახედა, რაღაც ანიშნა.

ყმაწვილი აენტო.
მიკიტანი თითქოს რაღაცას მისხედაო, ძუნძულით
კარებისაკენ გაიჭრა, მაგრამ უკვე გვიან იყო.

თვალის დახამამებაში ყმაწვილი კარებთან გაჩნდა,
მიკიტანი მძლავრად გადმოისროლა დახლისაკენ, და რო-
გორც ავი სული ლამის წყვილიაღში მიიმალა.

უღვაშებ-გაპარსული და ჩოხოსანი პირდაღებულ
მისწერებოდნენ ერთმანეთს...

(შემდეგი იქნება)

სინემატო.

მ ა შ ბ ა რ ი მ ი ხ ო - პ რ ო კ ა ვ ა ს თ ა ნ

ეს არ იყო შემთხვევითი საუბარი ანუ ინტერვიუ.
ჩვენს ჟურნალის რედაქციამ სპეციალურად გამგზავნა მე
ამ დაეალებით.

— ერთი ორიოდე სიტყვა მაინც გამოსცანტლე, მეუ-
ბნებოდა ტარტაროზის მდივანი, როცა მე უარი ვსთქვი
დავალების შესრულებაზე.

— შე ოხერო, ნუ თუ მიხო არ დადებხს ხათრს და
რაძმეს არ იტყვის ასეთ მნიშვნელოვან მოვლენის შე-
სახებ?

— დრო არ ექნება, მე პირად მდივანს გამოკითხავ,
სულ ერთია! შეგებე მის მდივანს.

— ბატონო, მდივანი კი არა თითონ მიხო უნდა ნახო,
მდივანს რა ოხრად მიწადა. მიდი უთხარი, საზოგადოებას
აინტერესებს თქვენი აზრი; ნუ დაგვამადლითქო.

რა გზა მქონდა,—
ავდევი და
წავედი.

რა ვინდობოდა! იკითხავთ.
რა მინდოდა და საბინაო საკითხის გამორკვევა. საბი-
ნაო ნიხრის შედეგების გათვალისწინება.

დილა, წყვილი. წავედი მართალია, მაგრამ არ ვიყო-
ლდ სლ წავესულიყავ. მიხოს ნახვა არ არის ადელილი. ის კი
არა და შეიძლება ითქვას, რომ ძნელიც არის და ხშირად
შეუძლებელიც:

მიხოს სამსახურის ადგილი არაეინ ოცის.

არ იციან მისი ტელეფონის ნომერი და წარმოიღვ-
ნეთ არც ბნა, ზოგი იმასც კი ამბობს, რომ მიხოს ბრა
არისად არა აქესო.

უკაცრავად, მცირეოდენი უკან დახევა:

მიხოს ვინაობა მე არ ვამბორკვევია, რადგან ოგი საკ-
მაოდ გარკვეული და ჩამოყალიბებული პიროვნებაა. ამას
გარდა, „ტარტაროზის“ ფურცლებზედაც მიილა მისმა
პორტრეტმა მზის ეანები.

მხოლოდ ერთი შესწორება: „ტარტაროზში“ მიხო
გამოყვანილი იყო როგორც მაჰმადის რჯულის კაცი.

ჩვენ ვაწარმოეთ ველევა-ძიება, რომელმაც გამოარ-
კვია, რომ მიხო არ არის მაჰმადიანი: მაკლერები სრული
დნამდევრებით ამბობენ, რომ მიხოს არ მიუღია წინადა-
ცევათ, არცა თუ მონათლული არის. ყოველ შემთხვევა-
ში ერთი რამ ცხადია, ის არ არის არც ხონთქარი, არც
ფაშა და არც ფაშისტი, (როგორც ეს ჰქონდათ წარმო-
დენილი). ის არის სრ. თბლისის მაკლერთა საზოგადოე-
ბის ვიცე პრეზიდენტი, ანუ ფრანგულად: „მიშელ, ლე
შეფ დე მაკლერ“. თითონაც ასე აწერს.

ასე იყო თუ ისე, მე დიდ ხანს ვცებებ მიხო. ის იყო
დაეკარგე მისი ნახვის იმედო, რომ ყოფ. მელიქაზარიაციის

იმაღის დაღუპვა

„ბრიანს ერთად-ერთი იმედი აქვს, რომ ამერიკასთან საქმეს მოაგვარებს და მისგან მიიღებს სესხს, რომლითაც დაღუპვისაგან დაიხსნის სახელმწიფოს.“
გაზილიბიას.

ერთად-ერთი ხსნა მხოლოდ ის არის; თუ მივაძვარე იმაზე გემი,— გუქრობ ვადავრჩე დაღუპვისაგან და გამოსწორდეს საქმენი ჩემი.

რა უხეღური ამინდი არის. ამ გემს დაღუპავს ტალღების სარბოლა. მიშველეთ ვინმემ ვიხაც გაქვთ ფულა, თორემ არ ძალმიძს მე ასე ზრძოლა.

სახლის ერთ-ერთ კუთხეში დავინახე, მაღალი ბოხრის ქული. ქულს ქვევიდან ამოდიოდა მეტად მყრალი ბოლი და ბოლში კი ვახვეულყოფი ვიდაც უცნობი.

რეპორტიორის ცნოსვით მივხვდი, მაშინვე მივხვდი, რომ ეს იყო ჩვენს მიხი.

— ბონ ჟურ პრინც მიშელ!—მივესალმე მოწიწებით.

— ზრასტიტე, ბონ ჯურ! კომანტ ხატიტე? ვიშოვით აუცილებლად... რამდენო ოთახი გინდათ?

— არა, ბატონო, ოთახისთვის არ შეგაწუხებთ, მინდა მხოლოდ თქვენი აზრი გავიგო საბინაო კრიზის და ტარიფს შესახებ.

— ო—ო! ეგ სხვა საქმეა. საბინაო კრიზისი არის, მაგრამ რა ვუყოთ. მე ეზლა მეგულება შევიდი ოთახი, რომელიც შეინელებს ვასაჰირს...

— თქვენ რამდენი ოთახი გინდათ?

— მე, არც ერთი. მე მინდა თქვენი აზრი საბინაო ტარიფის შესახებ.

— ეგ მე არ მინება. მე ჩემი სტავკა მაქვს.

— როგორ უყურებთ საბინაო მშენებლობას?

— ისე, გვაროხნად.

— რას იტყვი სახლების შეკეთების შესახებ?

— მე მგონია, რომ სახლებს შეაკეთებენ. ხოლო თუ არ შეაკეთეს, მაშინ იცოდეთ, რომ სახლები შეუკეთებელი დარჩება და თუ შეუკეთებელი დარჩა, მე მგონია არ ივარგებს.

— რას იტყვი თქვის შესახებ?

— ტუნი რომ არის?

— დიახ! უძრავ ქონებათა სამმართველო.

— ტუნის შესახებ ვიტყვო, რომ მეგ ტუნმა ხალხს

ტინი გაუხვრიტა. პირადად მე ქლექში ჩამავლო.

— რატომ?

— ოთახი არ მიშოვა.

— როგორ?! თქვენ ოთახი არ გაქვთ?!

— ... არა მაქვს.

— მაშ სად სცხოვრობთ?

— ერთი ნაცნობი მყავს. ორი ღამე გამათევია და მე რე ნახევარი ოთახი მე დამირჩა. აღმასკომის წესდება იძლევა ამის უფლებას.

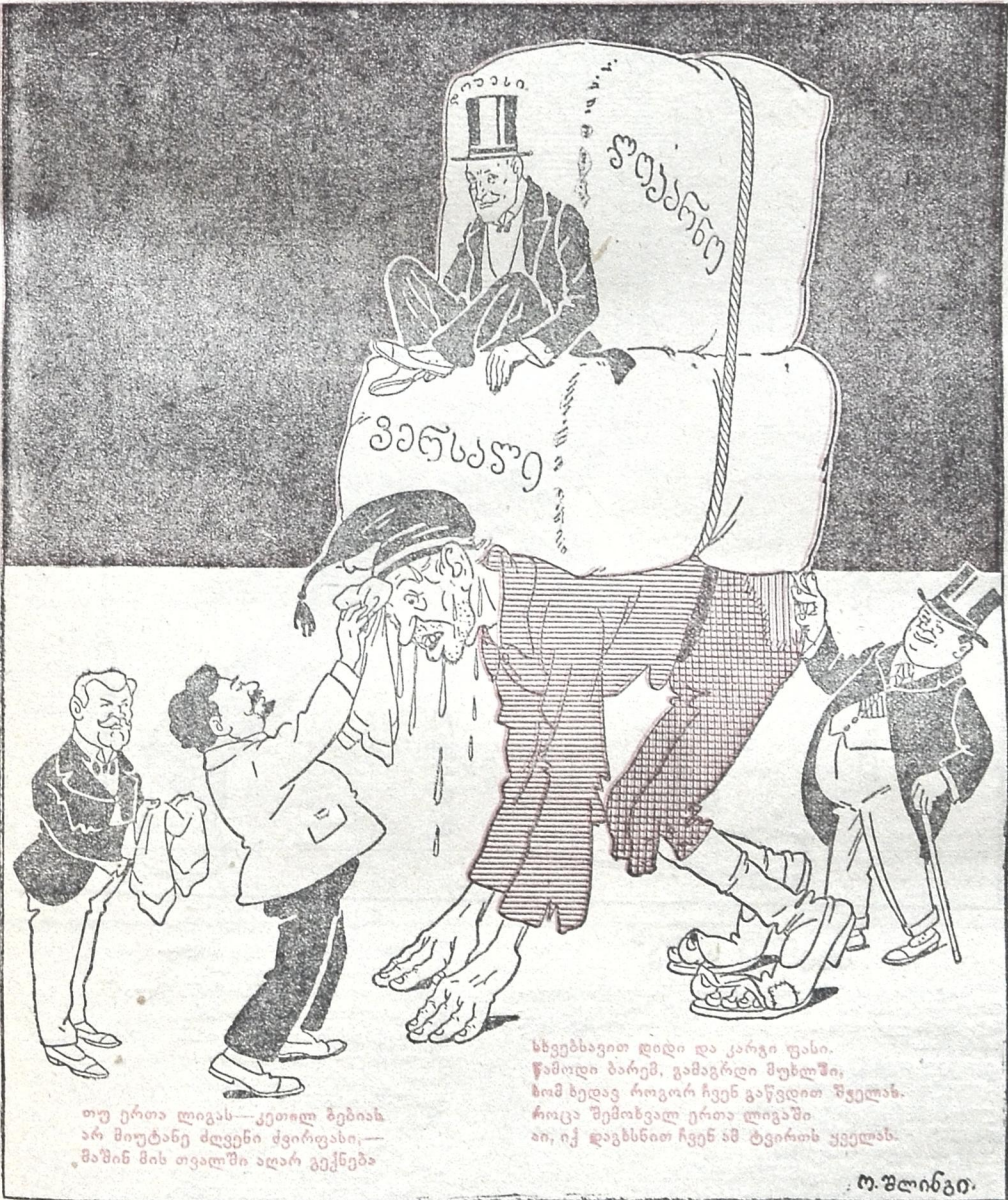
— მაშ თქვენ უქსი არ მოგწონთ?

— არა... მომწონს... როგორა არა. მომწონს კი არა

მისი გულსთვის (დაიბნა მიხი). მიხვდა, რომ „ტარტარო-ზის“ გაგზავნილი ვიყავი. ეს ლექცი ჩემი გამოთქმულა:

„ესპარეზიან“

მოკავშირეებს უნდათ გერმანია ერთა ლიგაში შესვლით კიდევ უფრო დამორჩი-ლებული ჰყავდეს.

თუ ერთა ლიგას—კეთილ გეზიან არ მიუტანენ ძღვენი ძვირფასი,— მაშინ მის თვალში აღარ გექნება

სხვებისა ვით დიდი და კარგი უასი. წამოიღო ბარემ, ვამაგრდი მუხლში, ხომ ბედავ როგორ ჩვენ გაწვდით წველან. ჩიცა შემოხვალ ერთა ლიგაში აი, იქ დაგხსნილ ჩვენ ამ ტვირთს უველან.

ო. ზინდგი.

მიყვარს ვარდი, მიყვარს ია, უქსის ღარდმა გაღამოია სამი წელი ოთახს მპირდა ახლა უარს მეუბნება. უკაცრაოდ, მაგვიანდება, სთქვა მიხომ, ჩენი საზ-მის წლიური კრება და პირველი მოხსენება მე უნდა ვავა-კეთო.

— ერთი კითხვა კიდევ!
— უკაცრაოდ, მეჩქარება.

— ერთი მხოლოდ!
— არც ნახევარი.
— როგორ უყურებთ თქვენ...
— როგორ უყურებ? არაფერსაც არ უყურებ! მე რომ თქვენ გუყუროთ ქუთაზე შევიშლები! მომამახა მი-ხომ და იქავე ავტოში ჩაჯდა.
მე აღარ გამოვიკიდებივარ. ინტერვიუ უკვე გამო-ვართვი და ცალიერ მიხოს რა თავში ვიხლიდი!

ტერხიტი.

„ახალი ხანა“

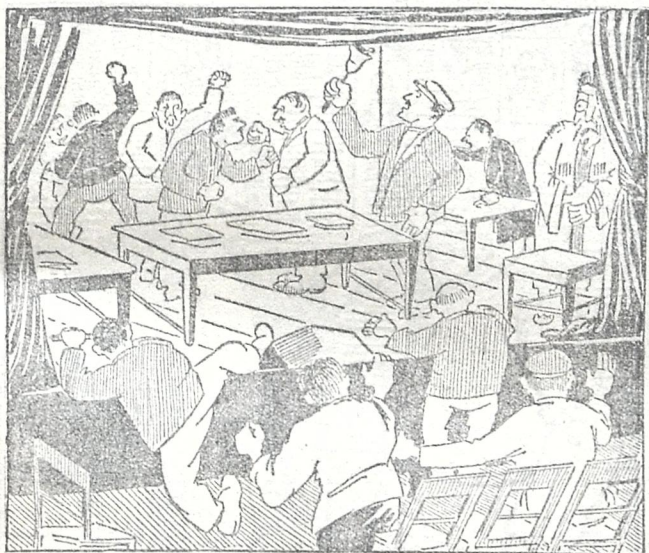
სასტუმრო „ნოე“-ში გაიხსნა ახალი კინო-თეატრი „ოდეონი“. როგორც ამ კინოს აფიშები გვაუწყებს, სურათების ჩვენება ხდება უმკრანოთ, რაიც თურმე კინემატოგრაფიაში ახალ ხანას ქმნის:

ერთხელ თურმე ერთ ჭკვიან კაცს მოენატრა თავის განთქმა:
— თუ ედისონს არ ვაჯობო, წყეულ ვიყო!... დასდო აღთქმა.
ყველამ რაღაც მოიგონა:
ვინ რას ფიქრობს, ვინ ქმნის რასა?..
მაგრამ ერთბაშად საგულისხმო არ მიწახავს მაინც არსად.
მე კი უნდა მოვიგონო ისეთი რამ საკვირველი, რომ ახალი ხანა შევქმნა, ჩემზე ჭუნდეს შთა და ველი.
მოსაგონი ათასია, მილიონი ულეველი, მაგრამ მათში, რომ არ შევჩრტებ მე მოვკიდო რომელს ხელი?..
დღე გავქდა. შემდეგ ორი...

შემდეგ კვირა... შემდეგ წელი... მასალების თრევისაგან მოწყდა თითქმის ჩვენი გმირს წელი ვერ დააფრთხო უსახსრობამ, ვერც ყინვებმა, ვერცა წვიმამ და დასახულ დიდ მიწას ბოლოს მარც მიაღწია. მოიწმინდა სიმწრის ოფლი, და გაზეთებს მისცა ცნობა, რომ მანქანას მისგან შექმნილს ხალხი მალე გაეცნობა. ბოლოს დადგა ეს დღეც დიდი, და აიქცო ხალხით ზალა... თითქოს მახეს მოხვდა ჯიბე, და იცინის თითქოს ზარა. თურმე, მომგონს კამეჩები (სად მიიყვანს კაცს დროება) ჩვეულბერივ ურმისათვის ბოლო—თავში გამოეხა... ეს კი არვის არ ენახა არასოდეს არც ერთ დროში... თუ არ გჯერათ და გსურთ ნახოთ წადით „ნოე“-ს სასტუმროში!..

სინტა.

სოფელი ნახუბური

გოგია უიშვილის გასამართლება

გუშარის ქვეშ

მტრები ქვეყნად არვინ მყავდა, არ ვიცოდი არც მე კბენა,— მაგრამ დღეს კი ქარვად ვხედავ რას მიშურება ჩემი ენა.

ამის დასამტკიცებელი კიდეცაა მაქვს მე საბუთი. (თუნდაც წონით, რომ ავილოთ, ის გამოვა ათი ფუთი).

წამილი მათოსა

„ტარტაროზი“—ში რომ ჩემს სახელს ჩირქსა სცხებ და ესერი ტალახს,— თუ, რომ შემხვდი, შენ ლაჩარო, სულ გაგაქუწვავ; ვფოცავ ალახს.

თუ რომ კიდე გაგიბედავ ან დაგიძრავ ენა ხალხში,— იცოდე, რომ მოგიხდები შენს სისხლს დავღერი მე შენს სახლში

ჩამი პასუხი მათოს

გაბრდები და ფიცსაც გაძღვე ნმას არ დავსძრავ აწი ხალხში. მაგრამ დიდად გამახარებ თუ შევწევი ხოლმე სახლში.

წამილი ნინასა

შენ ვილაც ოხერი ხარ „ობოლი“ თუ ვინმე „ბლიკვი“,— რომ მერჩოდი „ტარტაროზი“—ში რომ გამკარი „ტლიკვი“.

არაფერიც არ ყოფილა შენ რომ ჩმახე იმის გვარი.

ალბად გასურდა რომ შენ ჩემზე დაგეწერა უნდა ჯგვარი.

მაგრამ არა, უკაცრავად, შენფერებთან არ მაქვს საქმე.

იდე: ბნელ ღამეში უღროოდ არ შემხვდე საღმე

ჩამი პასუხი ნინას

ჩემო ხატად საფიცარო, თვალებუფუნა ჩემო ნინა, გასკდეს მიწა, შიგ ჩაეარდეს ვინც შენ ასე გაწყენინა.

არ მეღირსოს დაღამება,— წუნი დავლო შენ რამეში... შენ მპირდები და მეც ველო შენს შეხვედრას ბნელ ღამეში.

წამილი დიმიტრისა

მე მივიღე ცნობა, რომ შენ ჩემზე გითქვამს რალაც ცუდი. მიტომე მინდა მე მაგ საქმეს გამოვაცა გრძელი კული.

როდის იყო, რომ მესამე მოვიყვანე სახლში ცოლი. შენ ვის ლანძღავ?.. ვანა მე ვა რ შენი ძმა და შენი ტოლი?!

საკითხს დავსვამ სილაც ჯერ არს, ხელად მოგხსნი, დამერწმუნე, თუ რომ ისეც „ტარტაროზი“—თ თავს შენ არ გაიმტყუნე.

ჩამი წამილი ტარტაროზს

დიმიტრისთან გასაგზავნი ვერ დაგწერე ჯერ პასუხი,

დიმიტრი კი პირიდან ცეცხლს აფრქვევს ჩემგნით შენაწუხი.

კარვად ვეცი რომ არა ვარ მისი ძმა და მისი ტოლი არას ვიტყვი, თუ გინდ აწი იყოლიოს ასი ცოლო. გმეძღვრებ, ტარტაროზო, დამიფარო მე საწყალი...

პ. ობოლი:

გაუზზავნეთ თქვენს დიმიტრის ერთი ღოჭი ცივი წყალი.

ტარტაროზი.

ვანისათვის

მოკეთეს მონატრებია, ქამანსავ ჩვენი კილოო,— ზოგისთვის შამი-სანსალა, ზოგისთვის ენა ტკბილოო.

ასეთ დროს ჩვენ, რომ დიფხუმდეთ იქნება სათაყოლოო. ამ ჩვენს ვანშიც ხომ ბევრია სატირალ-სახაცილოო.

ძვიდალ ავანხათ ამბები, მივართვით ტარტაროზსაო; დამჯდარა თბილის ქალაქში და იქ ბტარებს დროსაო.

ყურადღებასაც არ აქცევს ვანის ამბების „გორასაო“. სხვაგან წერილობებს დაეძებს, იქეთ, სულ საღდაც შორსაო.

აქ ძველი ავან-ჩავანი იწერთინან ენა ტორსაო. სულ ყველას განზე უბღერენ ვინც ოტყვის შართალს სწორსაო.

გადააქციეს სოფელი ძველ ნაშთების ბუნაგათ და მოველინენ ისინი ყველა ადვილებს მსუნაგათ!

დაუკარ, ჩემო ქამანა, დაუკარ ანა ტკბილათა კოლაპერატუში შევიდეთ ფხვანკრეფით და ფრთხილათა.

იაგო—ძველი მწერალი, სპეკულიანტი კილოა. წერილფხვა ჩარჩი ვარლამი ესეც ხომ თანმიყოლია. (კალეს ხომ სპირტის ზღღვაში არვინ ჰყოლია ტოლია)

ეხლა კი ბანკში მიხაკოს მიველინითო ტკბილათა; ტარიელ არ გაგვიპაროს, იმასაც ვარგათა წილათა.

ეს ძველი აზნაურებზე
გაგვიფიქრებდნენ დიდთა.
კრებებზე ლასხაშვილი ჰყავთ,
ტიტოკო მაშველი ზიდათა.
(ეს ვაფხვცილი ვეძიო
ყველას ეპყრობა ფილიდათა)

აქ აღმასკომის წევრია.
იქ გამგე ცხრა-წლებიანია.
ვითომცის არის „წითელი“,
გლეხებზე ცრემლებს დგობსო
(მშვიდი მელაკულაობით
გაივსო თუნი ჭინათი)
ვანში ძველათა ვინც მკიდა,
ისევე იგი მკისო.

კოწიას გეითობთ: „გენაცვა,
რა იქნა აპუნჯის“ ფულეობა“.
მისი აკრეფით ჩვენს გლეხებს,
რომ შეუწყუხეთ გულეობა“

ესლი ეს ემარა, ტარტაროვ,
ამბათ და მოსასმენიათ.—
და თუ ჩაიბოვალ შენ ვანში
ჩვენს გულის მოსალხენათა—

თან წამოიღებ გრემელ კედსი
ორგულთა ვისაწიელათა—
აქაურ ამბებს ასეთობს
ჩვენ გადავიწლიო მთელათა.

კვინტაძე

რ მ ე ლ ი ა ?

რას ამბობენ:

(შორაბანი)

ამბობენ: „ჩვენს აღმასკომში
არ არის თავმჯდომარეა.
გლეხები რიღბანს ეყდიან,
ის რაზმის გარე-გარეთა.“

თურმე ნუ იტყვიოთ.—მან ბევრი
მოაჯადოვა ქალიო;
მუდამ სოფლებში ნაფარდობს;
არა ჰყავს ტოლი, ცალიო.

ერბელ ასეთ დროს მან თურმე
ჰქნა დიდი სიჭია იღვმსო. ო
იქ ქალი შეჰყვარებოდა,
იღვსდა მისთვის პირობსო.

ქალმა მიმართა გაიოხს:
„შენს ფულეაშს ვინაქვალეო.
მე სილორბის მოშობა,
შეირობება ალიერ მილეო.“

ამიტომ აქ გეაბლები
აუცილებლად ხეილო;
ეს ამისრულე და შემდეგ
რაც ვინდა დამაილოო.“

ეს გაეზარდა გაიოხს,—
— მიმართობენ აღზად ბედიო.
წაღს თურბა:— შენ განაცვალოს,
სულიკო, ეს ბეძედიო.

წაყუდი.

— მამა ჩემო, ეს კვლავს გ'ზედაი?
— არა შეილო, განეთას კვლელიო.

თხილინის დამწვრებზე ხალააკოს კიდლის გაზეთი

— აფვილკას „ას“ ბარუნისმგებელი
მდივანი: „დიდის ყურადღებ“ ვაღა-
ათეილიერეთ წეროლები, ირაყერი ვა
გეპაროს იდეილკომის წინააღმდეგო.“

სარედაქციო კოლეგიის წევრობა
ანი: „ხომ ხელად, როგორ ვაუქმებ შენ
წინააღმდეგ წერილებს...“
ძველი მოღუსეზარა.

სამედიო მედიკუზი

(ოზურგეთიდან)

ავთანდილ მოინახულა ჩვენი ქალაქი სვიანი, (ქუჩები მტვერით აღსევს და მუდამ ტალახიანი)

საავადმყოფოს მიაღდა აშლილი ნერვებიანი; იქ ინახულა უნდომი მწუხარე, შავი დლიანი.

ავთანდილს დახდა იქ ვანო ექიმი ენა-ფხიანი და შეუტია ავთანდილს დღე დაუბნელა მზიანი:

„პაი, შენ ოხერტილო, რა გინდა „ბალნიცაშიო“? მე შენ გასწავლი ქუჯასა, გაგაფრენ მალლა ცაშიო.

აქ თუ საკენკი რამ არის, ცოტა ვართ ექიმებიო? ავათმყოფს ჩვენიც კი მოუვლით, შენ რაღას ეჩხირებო.

შეიქნა გაწამწია, ამბავი იყო საზარი. ამ ორ ექიმის ჩხუბითა გაერთო მთელი ბაზარი. **ნათაბადელი.**

„საკატისსაცემოდ“

—სად მიზრძანდებით, ბ.-ნო პეტრე ასე აღუღებულაი:
—მივბრძანდები კი არა, დამის დაუხიდავიხრო... აღმასკომში განცხადება მიშაქვს, რომ ჩემი სახელწოდება მოეხსნას ამ ქუჩას.

სხუ-სხუი ამბები

ჯუმრობა

ტრამპევის სახზე რეფორმის გამტარებელმა კომისიამ ხელახლა შესცვალა ზოგიერთ აღგილებზე რონოდების გაჩერება და გადაიტანა ისევ ძველ ადგილზე.

სიციმეზ გადაარჩინა

გუშინ დილით ვილაც უცნობი თავის ოანრობას აპირებდა მტკვარში, მაგრამ როცა წყალი ცივი აღმოჩნდა,

თავის დახრობა გადასლა ზაფხულამდი.

„გემო“

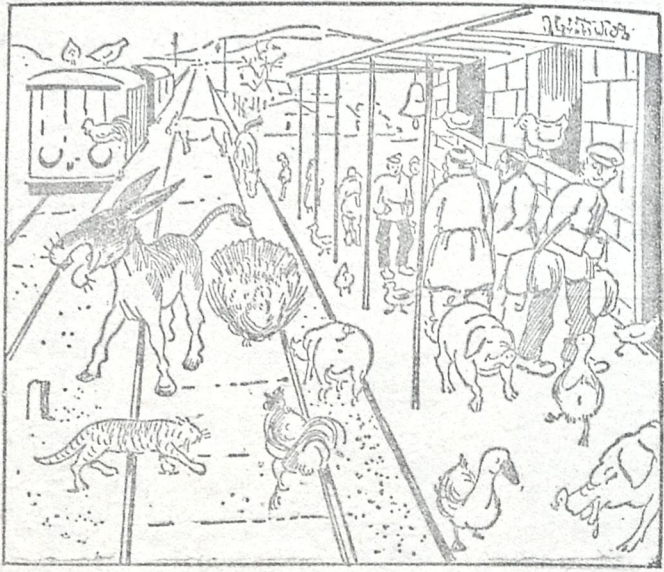
რესტორან „გემო“-ში იყიდება შემწვარი გოქის თავი; ფულიან მშიერს შეუძლია იყიდოს და სჭამოს.
— ქუჩრი მამა. გუშინ წინ, საღამოს, ნინია ხინკილაძემ გაჭურდა თავისი შვილი. ზარალი ვამოურკვეველია. კვლევა-ძიება სწარმოებს.

— ქურდი შვილი. ამავე დღეს, ბღინკაძის შესახვევი, № 5, აბიკო კაპეიკაძემ თავის მამას ამოართვა ჯიბიდან რამოდენიმე კაპეიკი ზარალი გამოურკვეველი კვლევა-ძიება სწარმოებს.

— ქურდი ცოლი. გუშინ, საღამოს, დრამის თეატრის შესავალში ივანე ბუიანოვს ამოართვეს „დენერტიკაზე“ შესავალი ბილეთი. მიღებულ ზომებით შეიპყრეს ქურდი, რომელიც აღმოჩნდა ამავე ბუიანოვის ცოლი რდისიმე ბუიანოვისა.

— ქურდი ბეზია. ამავე დღეს, რიკო რეკვავას მოპარეს ნახევარი გირვანქა ტიანუშკა. ეჭვით შეიპყრეს მისივე ბეზია თებრონი, რომელსაც ერთი ტიანუშკა აღმოაჩნდა ხახვში.

— ქურდი ბაბუა. ამავე დღეს, პალიკო პავლოვს მოპარეს „მტკუნოთ“ ნაყიდი პაპიროსი. ბიროტოქმელი ზენო პაიოლოვი (ბაუშის ბაბუა) დანაშულში გამოტყდა.

საღვთური ქანთის რძინის გზაზე.

ქ ა ნ ე ს

„ლურბინდას“. (შორაპანი) თქვენ გეწერთ, რომ: ზატახს გამგემ—ვასომ თავის ცოლის დღეობა **შაბდანიხდა**. თუ ვასომ გადაიხადა, ჩვენ რა გვაქვს საწინააღმდეგო; ხოლო თუ ზატახომ გადაიხადა, როგორც ეს ხშირად ხდება, მაშინ მზად არის ტარტაროზის რიხება. თქვენი „ლურბინდი“ ალბად კარვალ ვერ იხედება, თორემ სხვა რამეს უკეთესს დაინახავდით შორაპანში, ვიდრე „ნინოს დღეობას“.

ბაჩი-კაკას. (აქ) თქვენს წერილს „ზურგზე“ აწერია: „შენ იცი. ტარტაროზო, რაც მალე გაუსვებ ფურნალში ამ მახლას. არ აგეცდეს და გოდორი არ ანახვი“.

თქვენმა გაფრთხილებამ ნაყოფი ვერ გამოიღო. კაკა-კუკუს. (გუბის თემი) თქვენი ექიმის შესახებ, გეწერთ, რომ,—იგი ზარმაცე ყოფილა: „არახოდეს არ არის თავის პუნქტში, და დარბის სხვა სოფლებში, რათა ფული აიღოს“.

ამ თქვენს სიტყვებში გაუგებრობა არის; თუ ექიმი „ვლადიმერი“ ზარმაცეა, მაშ როგორ არის რომ შორეულ სოფლებში „დარბის“?!

მაგ დალოცვილს, როგორც სჩანს, კარგი მუხლები ჰქონებია,—და არ გაუტყობდა თქვენგან უფრო შორსაც წასვლა, თუ კი, რასაკვირველია, ამას თქვენ მისვლებით. სერ-ნოლი შ. (სოფლი) თქვენ: **ლია წარჩლი ტარტაროზს**

არ დაიბეჭდება, რადგან „ლია“ გამოგეგზავნიათ, და, სულერთია, მანაც ყველას წვაითხული ექნება; რაღა სპირითა ვიდრე დაბეჭდვა.

ბოჭო. (მუხურა) გატყინილი თავები მოჩვენა, ხოლო დამტყინეულ კიჭების და ბოთლებების გამოტყობა კი მწელია. კიდევ კარგი, რომ აღმამიანს შუშის და თიხის თავი არა აქვს, თორემ თქვენში ისეთი მოჩვენებები ყოფილან, რომ არც ერთს არ შეჩვენებოდა თავი. (თუმცაღა მისეთი თავი რაღა თავაა! სჯობს, რომ სულაც არ იყოს).

ცემბეთას. (ოზურგეთი. სოფ. მთლი-ნახე) ვერ მოვალთ და ვერ ვნახათ, რადგან:
ქალი, კაცი სუფთად

შიგ ტალახში წვებოდა; ფეხსწევიდაც, იცოცხლენ, მუსხებამდე წვედებოდა.

ცი—კახ. (ხაშური) თქვენ გეწერთ „ივანეს გასაქირს“:

ცოლმა ბავშვები წამართვა, დედებს უნდა მოანათლოოს. მოგიყვებს მაშინ ივანე წვერებით თუ არ ათროს.

თქვენგან გვეცემის პირველად, რომ ქალს წვერები ჰქონდეს.

აღ. ჩინლაძეს:
„ბუჭვალბერი ლუგავა ტარტაროზში არ წავა“.

„შაუწერს“. პრიოსტის და პრიოსს შესახებ უკვე იყო „ტარტაროზში“ წერილი. წერილს არ აწერებ გვარს და სახელს; წერილი არ დაიბეჭდება, არც ფოსტაში გეწილდა პასუხი მოგვეცა თქვენთვის, მაგრამ „შაუწერის“ შემდეგინა.

მაგრამ გულს რომ არ დაგაკლესთ, თქვენს წერილთან მოგიყვებით ერთს ერთს საუკეთესო ადვილს: დრო იყო ჰქონდა პრიოსტის შემოსავალი ნაკურთხი; მოჰქონდა ხავე ზურგინი, გოჭი და ცხვარის ღუმაცა. ქალს უხაროდა, ვასუქდა. მთლად გაუსწორდა კისერი; მტისმტის გოჭის ხორცი ქალს გაუწიოდა ლუკვი.

ცხონებულ სოლომონ ზურგილიძეს ბლომად დაუტოვებია მეგეკიდრები; ერთ-ერთი მათგანი თქვენც ყოფილხართ.

ჩოჩორიშვილ ბენიას. (ოზურგეთი, ბოხეური) ჩვენ ვიცით,—თუ ვისი შვილია ჩოჩორი, ხოლო არ ვიცით,—უნ არის ჩოჩორის შვილი.

ვიდაცას წითელმთლიდან. (ოზურგეთი, შემოქმედი), თქვენ გეწერთ, რომ: ალიამ ვერ მოჰქალა ვიხვი, ვერც შველი, ვერც ტყის ქათამი რქანი.

რქიანი ქათამი მხოლოდ ერთად ერთი იყო მთელ მსოფლიოში და მსოც ლეგარსი როხროხადემ მოჰქალა. ამის შემდეგ ჩვენ არ გავგიკვირდება, რომ რქ თქვენც ამოგვივიდეს.

გამფლელის. (ნატანები) მანდ ყოფილა ვილაც ხიშინი, კავშირის წევრი. რომელსაც წყლის კურთხევის დღეს

ქუთაისის მოკაზმენი

ქუთაისის მთავარ-ანგელოზის ეკლესიის დიდი მრევლი ყავს. მრევლი შესდგება სამი პაროსიდან, ცენი არიან:—სანელმწიფო ბანკის ადგილობრივი განყოფილების გამგე ივანე მურადაშვილი, ცნობილი ვეკელი კალისტრატე ბუკთაძე და არა ნაკლებ ცნობილი უანდარშთა პოლონური გამრეკლიძე. მათი მეთაურობით შეყვება ეკლესია.

ქიტა.

გამრეკლიძე რეკავს.
ვანო რას აკეთებს?
კალისტრატეს ლოცვა
სიამოვნებს ღმერთებს.

უანდარში და... ბანკი
ბანკსაც—ადვოკატი.
ვეკონიათ—არ შველის
მათ საბუთთა ხატი?

ტყუილია. ლოცვა
იციან ორმაგი:
— მთავარ—ანგელოზი
და შემდეგ... ბანკი!

წყლიდან ჯვარი ამოუღია და უჩუქებია სუთი მანეთი; ამავე დროს თოთხმეტ შაურს ვერ გაიმეტებს, რომ გაწუთი გამოიწეროს“.

და ჩვეიც ასე გვეგონია, ამხ. გამგელო, რომ: სიმონი სწორედ იმდროინდელ მოქალაქეებს ასე, რომ: იგი გაწუთს არ კითხულობს, თორემ გაწუთს, რომ კითხულობდნენ არც ასე მოიქცეოდა.

პრინტის ნათლია

სიმონი

და სიმონმა დაჩქარებით იორდანის ფეხი სტეორცნა, ამოიღო ღმერთის ჯვარი და დაუწყო წარბად კოცნა. თავსარუ დახსნულს სახარულთი არ დასცაოდა ერთი წუთი; მოწინებით სწრაფად მიართვა დედულს ქანქარი ბარე სუთი. ბერებისა შორი ვალობა: „აჲო სიმონ ხანგრძლივ დღისა; ათას ცხრაას ოცდაექვსში ნათლია იგი ღვთისა“.

დღეს სიმონი ღვთის მარწმუნე— მოაწმუნდა უმტკიცესი. ნათლია და აქებენ დიაკვნები და სუცეხი.

სიმონს მონათვლა ჰკლებია და ტარტაროში მონათლავს მის სხლო ხანში; მაშინ ტარტაროში მისი ნათლია იქნება.

„არ მოდვა“-ს. (სოფ. აბაშა) თქვენ გვეწერთ, რომ: „მღვდელი ფილიპე ძველბურად ისუქებს თავის ნიშნულ-ჯის ღროის მუცელს“.

შე დალოცვილო, ვანა შესაძლებელია ნიკოლოზის დროინდელი მუცელის გამოცვლა?!

გ. თემურაშვილს. (სუნჯულაური). თქვენი სოფლის ამბავზე დაუწერია სწორედ რუსთიველს:

იგი წავა და სხვა შოვა ტურფხასა სახანდრობა. მღვდელი გყოლიათ. სათელია მოუპარაეს და წასულა.

(ალბად უჯოჯოხეთში წასასვლელად გზის გასანათებლად უნდოდა) მის შემდეგ მოსულა

მოხუცი მღვდელი მელიტო... მოვიდა, მაგრამ რას ნახავ; ნაშაშქნარ-ჩამომხმარია...

მას გაუმართეს ნადიში, დაუკლეს ზორბა ცხვარია; თანაც ხურჯინში ჩაუსყვეს ბევრი ნასუქი ვარია.

მან შემდეგ ვატუბ სუქდება წვენი გამხმარი მელიტო. რასაც მუცელში ვერა მურის ის შაქქეს იმას ხელითი.

და ყველა ამის შემდეგ, რატომ გიკვირსთ, რომ ვასუქდეს თქვენი მელიტო?!

მაგნაირ საჭმელებით თვით ისინიც კი ვასუქდებიან, ვინაც აქმევს მელიტოს, მაგრამ რა იციან, თუ რა ხილია ხურმა.

შველა მუზა-მოსაშ ანუარამ და შავნიბულმა

მხრომელმა უნდა გაამოიწვიოს თავისი

გაზ. "მუზა"

რომელიც ღირს თვითუკან თავისი
უფარო. ყოველკვირეული იუმორ-
რისტული დამატებით.

————— უ რ ნ ა ლ —————

„ტარტაროზი“-თ

გმლოდ თოკგეპი შაუკი

გაზ. „მუზა“ მთავარ პანტოკანს აქვს თა-
ვისი განუოფილეგები სხართველს უველს
კალაქეპი, სდაზ შიიკლეგა გავითს
გ ბ მ ო წ ე რ ა

